

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa B. Sp. z o.o. B. Sp.k. w W., J. B. i B. Sp z o.o. J. Sp. k. w R.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z udziałem zainteresowanej G. S.A. (poprzednio D. S.A.)

o zawarcie porozumienia ograniczającego konkurencję,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda J. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 kwietnia 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od powoda rzecz zainteresowanej kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 kwietnia 2016 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację B. Sp. z o.o. B. Sp. k. w W., J. B., B. Sp. z o.o. J. Sp. k. w R. (powód), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 11 lipca 2014 r., XVII AmA (...), zmieniającego decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) z 28 grudnia 2011 r., nr (...), przez obniżenie kar pieniężnych i oddalającego odwołanie w pozostałym zakresie, i obciążył powoda kosztami postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które powód sprowadza do pytań: 1) czy ustalenie, że przedsiębiorcy dopuścili się porozumienia ograniczającego konkurencję, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm., dalej jako uokik), ze względu na jego antykonkurencyjny cel, może następować z pominięciem oceny kontekstu ekonomicznego oraz obiektywnej oceny, czy przez takie porozumienie możliwe jest w ogóle osiągnięcie antykonkurencyjnego celu rynkowego?; 2) czy kara pieniężna nakładana na przedsiębiorcę na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 uokik musi być niezależna od okoliczności naruszenia, w tym zakresu terytorialnego tego naruszenia, obliczana w odniesieniu do globalnego przychodu przedsiębiorcy (z tytułu całej prowadzonej przez niego działalności), czy też powinna być obliczana na podstawie kryteriów z art. 111 uokik w tym od przychodu (obecnie obrotu) przedsiębiorcy, jaki uzyskał on w związku z działalnością, której dotyczy zarzucane naruszenie?; 3) czy sam wniosek o odstąpienie lub obniżenie kary pieniężnej (wniosek leniency) i twierdzenia w nim zawarte, podlegają ocenie dowodowej przez organ antymonopolowy, a następnie przez sądy, jak każdy inny środek dowodowy, w szczególności z uwzględnieniem treści art. 233 § 2 k.p.c.?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda G. S.A. (następca prawny D. S.A. - zainteresowana) wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Odnosząc się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o której

mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy a istnieją rozbieżne poglądy w zakresie rozwiązania tego problemu, wynikające z odmiennej wykładni przepisu konstruującego to zagadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 6/12, LEX nr 1238129 i cytowane tam orzecznictwo). Ponadto, pełnomocnik skarżącego ma obowiązek przedstawienia odpowiedniego wyводу zbliżonego do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12, LEX nr 1232794 i cytowane tam orzecznictwo). Wywód ten powinien uwzględniać dotychczasowy dorobek orzecznictwa i doktryny, a także wskazywać w przekonujący sposób, za pomocą odpowiedniej argumentacji jurydycznej, preferowany przez powoda sposób rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego oraz wykazującego wadliwość odmiennego rozwiązania sformułowanego problemu, w szczególności przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych przez Sąd drugiej instancji.

Sąd Najwyższy stwierdza, że brak jest podstaw do merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej powoda. Powód wprawdzie przedstawia szerokie uzasadnienie sformułowanych przez siebie zagadnień prawnicy, jednakże kwestie w nich przedstawione nie wymagają ingerencji Sądu Najwyższego, gdyż nie wywołują wątpliwości interpretacyjnych. Są to bowiem zagadnienia, które były już przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego w przypadku zagadnień pierwszego i drugiego. Natomiast trzecie z zagadnień prawnych, zakotwiczone jedynie w art. 233 § 2 k.p.c., nie może zostać uznane za zagadnienie prawne sprawy, z uwagi na niemożność weryfikacji zastosowania tego przepisu na etapie postępowania kasacyjnego.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.